

ната мисълъ, че съюза е дружба на орелъ, ракъ и шука — идъше му да прелѣти въ София и колкото сили има да се противопостави.

Въ такъвъ часъ той седна и написа дълго писмо до Андрея Поряза,

Писмото бѣше тжжно, пропито съ недовѣрие, пълно съ прокоби. Когато го препрочете, преди да го изпрати, той се сепна отъ изложеното. Толкова много факти съдържахаше то! Тѣй се представяше бждещето, че ако би попаднало въ ржцетѣ на властѣта — биха дали подъ съдъ Петъръ Габара за измѣна.

— Но ако се заблуждавамъ! — се запита Габара.

И вѣренъ на себе си, да не бърза, кога взема важни решения, той остави писмото, пакъ да помисли; още да обсъди събитията; и тогава, ако стане нужда, да прати писмото. Ако стане нужда, самъ ще иде въ София и лично да поговори съ онѣзи, които всѣкога сж търсили неговото мнение,

Ала на другия день писмото му оставаше само написана хартия: мобилизацията бѣ обявена.

Предъ свършеното Петъръ Габара преклони глава.

У него се пробуди: свидетелътъ на Шипка, героя, на Сливница. И първи застана между сребренчани да провъзгласи, че жребие то е хвърлено.

Църковната камбана възвести страшната вестъ...

* * *

Тръгнаха, отъ току-що напълнили пълнолѣтие юноши до старци въ преклонна възраст, да се пишатъ за бойното поле. Яви се и Пантелей.

— Ти си много старъ, — продума изненаданъ кмета на Сребърна.

— До като държатъ крака и ржце азъ съмъ длъженъ да помогна на народа... Пиши ме!... Да се знае! Земята ни е обща. Общо трѣба да я бранимъ!

Кмета се просълзи: — Сега чакъ те разбрахъ